

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1096/2015
09.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Снежане Андрејевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље З.Т.-М. из И., чији је пуномоћник М.Г., адвокат из С.П., против туженог ЈП „Дирекција за изградњу Општине Стара Пазова“ из С.П., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2303/14 од 20.02.2015. године, у седници одржаној дана 09.06.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2303/14 од 20.02.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови П1 56/13 од 13.06.2014. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се поништи као незаконито решење туженог број 3-161/12 од 13.11.2012. године којим је тужилји отказан уговор о раду број 3-61/10 од 29.07.2010. године као и да се обавезе тужени да тужилју врати на рад на радно место које одговара њеној стручној спреми и способностима стеченим радом. Ставом другим изреке обавезана је тужилја да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 106.500,00 динара.

Апелациони суд у Новом Саду пресудом Гж1 2303/14 од 20.02.2015. године ставом првим изреке жалбу тужиље је одбио и пресуду Основног суда у Старој Пазови П1 56/13 од 13.06.2014. године потврдио. Ставом другим изреке захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка је одбијен. Ставом трећим изреке захтев тужене за накнаду трошкова жалбеног поступка је одбијен.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилја је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужени је поднео одговор на ревизију тужиље.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11) и члана 23. став

1. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 55/14) и утврдио:

Ревизија тужиле је неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, нити се ревизијом указује на друге повреде поступка које би биле битне.

Према чињеничном стању тужила се налазила у радном односу код тужене почев од 02.08.2010. године на основу уговора о раду закљученог са туженим дана 29.07.2010. године. Тужили је престао радни однос код тужене дана 16.11.2012. године на основу решења туженог о отказу уговора о раду од 13.11.2012. године са образложењем да је потреба за обављањем послова на које је била распоређена престала услед економских и организационих промена. Од заснивања радног односа код туженог тужила је радила на пословима шефа рачуноводства у Сектору за рачуноводство и финансије све до 22.08.2012. године када јој је од стране туженог понуђено закључење анекса уговора о раду од 22.08.2012. године, којим је било предвиђено да се тужила распоређује на послове финансијског аналитичара у Сектору за рачуноводство и финансије. Наведену понуду тужила је прихватила и потписала анекс уговора о раду. Претходно послове финансијског аналитичара обављала су два извршиоца и то Р.Ј. и Ч.Ж.. Када је тужила распоређена на послове финансијског аналитичара на послове које је до тада обављала (послове шефа рачуноводства распоређена је Р.Ј.). Дана 24.09.2012. године тужена је донела одлуку о утврђивању Измене и допуне Програма о пословању. Решењем од 10.10.2012. године Скупштина општине Стара Пазова дала је сагласност на ову одлуку, па је тужени услед организационих промена у пословању донео нови Правилник о организацији и систематизацији послова од 22.10.2012. године а потом Управни одбор туженог 07.11.2012. године донео Одлуку о утврђивању вишка запослених. Овом Одлуком тужени је утврдио 8 извршилаца за чијим радом је престала потреба услед економских и организационих промена, а један од тих извршилаца за чијим радом је престала потреба био је извршилац на пословима финансијске аналитике. У то време тужени је имао више од 20 мање од 100 запослених. На пословима финансијске аналитике пре измене Правилника о организацији и систематизацији послова, предвиђена су била два извршилаца а по извршеним организационим променама и доношењем новог Правилника о организацији и систематизацији послова на овим пословима предвиђен је један извршилац. Како је радник Ч.Ж. имао више радног стажа како код другог послодавца тако и код туженог у односу на тужилу, тужени је одлучио да од два извршиоца на овим пословима финансијске аналитике, тужила буде та која ће бити оглашена радником за чијим радом је престала потреба, из ког разлога је и донео решење о отказу уговора о раду тужили.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, нижестепени суд је правилно применио материјално право када је закључио да је тужили законито отказан уговор о раду.

Одредбом члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ... 61/05), који се примењује у овом случају, прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдан разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављањем одређеног посла или дође до смањења обима посла. Претходно, сагласно одредби члана 153. став 1. тачка 1. наведеног закона послодавац је дужан да донесе Програм решавања вишка запослених ако утврди да ће због технолошких, економских и организационих промена доћи до престанка потребе за радом запослених на неодређено време најмање за 10 радника ако послодавац има више од 20 а мање од 100 запослених радника.

У конкретном случају, код туженог је престала потреба за 8 радника, па како тужени није имао више од 100 запослених, није био у обавези да приликом утврђивања потребе за престанком рада запослених донесе Програм решавања вишка запослених у смислу члана 153. став 1. тачка 1. Закона о раду. Код тужене услед измена Правилника о организацији и систематизацији послова од 22.10.2012. године дошло је до смањења броја извршилаца на пословима финансијске аналитике, на коме је један до два извршилаца радила и тужиља. Изменом овог Правилника предвиђено је да те послове обавља један извршилац. За радом тужиље престала је потреба. Оглашена је запосленом технолошким вишком па јој је правилно као запосленој у том статусу отказан уговор о раду у смислу члана 179. став 1. тачка 9. Закона о раду.

Иако није имао обавезу сачињавања Програма решавања вишка запослених, приликом одлучивања који ће од запослених на пословима финансијске аналитике бити оглашен радником за чијим радом је престала потреба тужени је имао у виду критеријум – дужину радног стажа, па с`обзиром на чињеницу да је тужиља била запослена која је имала мање радног стажа, предност је дата запосленом са дужим радним стажом, односно Живојину Чортановачком. Дакле, тужени је у потпуности испоштовао поступак прописан наведеним одредбама Закона о раду, те правилно, тужиљи отказао уговор о раду због смањења броја извршилаца на радном месту на коме је тужиља радила као последице технолошких, економских и организационих промена код туженог.

Са изложеног Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 414. став 1. ЗПП одлучио као у изреци одлуке без детаљног образлагања ревизијске одлуке у смислу става 2. истог члана, с`обзиром да се у ревизији понављају жалбени наводи које је нижестепени суд правилно оценио и детаљно образложио, те се даљим образлагањем не би постигло ново тумачење права. Врховни касациони суд налази да је одлука о трошковима парничног поступка донета правилном применом одредбе члана 153. и 154. ЗПП

**Председник већа - судија
Снежана Андрејевић,с.р.**